

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 4 (331)
Anul IX
28 ianuarie 2018

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

Duminica Vameșului și a Fariseului

A început perioada Triodului

Perioada Triodului trebuie să constituie, în plan personal, un timp de sfîntire a vieții. Este perioada în care „grijile cotidiene” ar trebui să ocupe un loc secund, eforturile noastre duhovnicești intensificându-se, în vederea întâmpinării mării sărbători a Învierii Mântuitorului Iisus Hristos.

„Postind, fraților, trupește, să postim și duhovnicește”

În anul liturgic sau răstimpul pe care îl petrecem cu toții în cadrul sfîntitor al Sfintei Biserici alternează sentimentul bucuriei Învierii Mântuitorului Iisus Hristos cu taina mântuirii noastre, săvârșită prin Jertfa de pe Golgota. Avem, așadar, două mari teme pe care le putem observa chiar din mediul liturgic. Veșmintele clericilor și cele care împodobesc Sfântul Altar devin mohorâte sau cu nuanțe închise, lumina folosită este mai palidă, folosindu-se lumânarea și candela mai mult decât în altă perioadă a anului, cântările stranei sunt tânguitoare și pline de mesaje de pocăință. „Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!” devine imnul Bisericii. Ne putem da seama că am intrat în altă perioadă liturgică – Triodul.

Vorbim, așadar, despre un răstimp liturgic, dar și despre o carte care „dă tonul” în perioada care începe cu **Duminica Vameșului și a Fariseului și se încheie cu Sămbăta cea Mare**, în ajunul Învierii Mântuitorului Iisus Hristos.

Perioada Triodului și-a luat numele de la cuvântul grecesc triodion care dorește să ne sublinieze faptul că, în slujbele Sfintei Biserici,

cântările de la Utrenie sunt alcătuite doar din trei strofe, detaliu important pentru rânduiala stranei.

În cartea *Triodul explicat. Mistagogia timpului liturgic*, ieromonahul Makarios Simonopetrilul explică faptul că în viața Bisericii Triodul are două sensuri: sensul de perioadă liturgică în care Mântuitorul este prezentat ca Preot și Jertfă, în același timp, și sensul de perioadă prepașcală, de pregătire pentru marea sărbătoare a Învierii.

Triodul are în centrul său Postul Mare sau al Păresimilor, precedat de trei săptămâni de pregătire încadrate de **Duminica Vameșului și a Fariseului, a Fiului Risipitor, Duminica Înfricoșatei Judecăți** (sau *a lăsăturii sec de carne*) și **Duminica Izgonirii lui Adam din Rai** (numită și *a lăsăturii sec de brânză*).

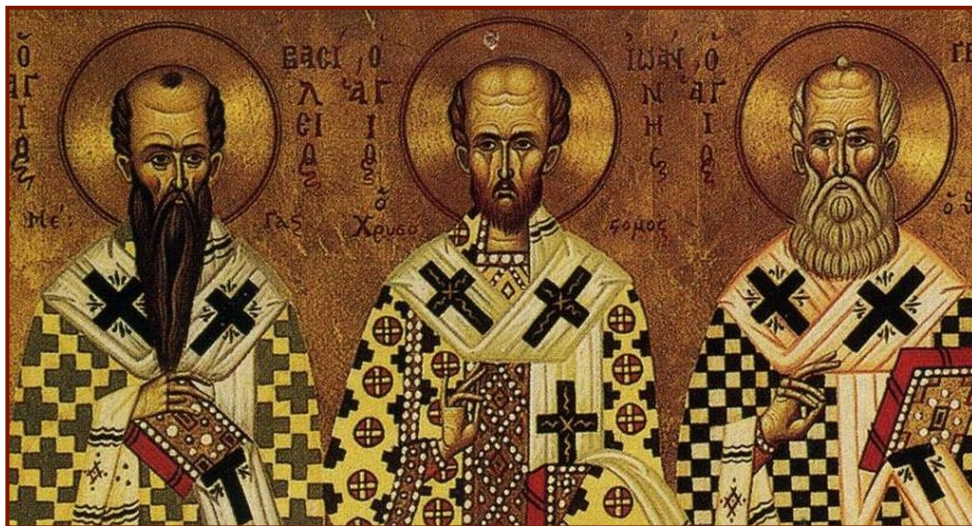
Începând Postul Mare, încadrarea timpului liturgic o fac tot duminicile: a **Ortodoxiei, Duminica Sfântului Grigorie Palama, Duminica Sfintei Cruci, Duminica închinată Sfântului Ioan Scărarul, Duminica Sfintei Cuvioasei Maria Egipteanca**, culminând cu **Duminica Floriilor**, care deschide **Săptămâna Dumnezeieștilor Pătimiri**.

Dincolo de aceste elemente ce țin de viața sacramentală a Sfintei Biserici, perioada Triodului trebuie să constituie, în plan personal, un timp de sfîntire a vieții. Este perioada în care „grijile cotidiene” ar trebui să ocupe un loc secund, eforturile noastre duhovnicești intensificându-se, în vederea întâmpinării mării sărbători a Învierii Mântuitorului Iisus Hristos.

Nicolae PINTILIE | Sursa: *Doxologia.ro*

Am cumpărat cărți de când mă știu și am împărțit cărți de când mă știu... cartea este viață

Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv, Mitropolitul Moldovei

30 ianuarie

Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur

Srganele darului, Alăutele Domnului, Trâmbițele cele bine vestitoare ale predicării, Apărătorii Treimii, Păzitorii buneii credințe, Treime pământească, Treime de Arhieri.

Așa-i numesc cântările bisericești. Cu toții, legați în cultură, în credință, în evlavie și jertfă, legați de o prietenie ce a străbătut veacurile, ei sunt considerați de Teologia Ortodoxă ca primii îndrumători, ca protectori și patroni, ca modele de viață, de virtute și de răvnă. În ei au ars până la consumare totală, făcliiile dragostei pentru Hristos, pentru Biserică, pentru adevărul Ortodoxiei, pentru munca cinstită, pentru mila față de cei lipsiți și bolnavi, pentru frumusețea vieții duhovnicești, pentru smerenie și pentru lucrarea de mântuire. [...]

Pe Sfinții Trei Ierarhi i-am putea compara cu aștrii care primesc o lumină atât de puternică de la soare, încât ei înșiși devin strălucitori și luminează în jurul lor. Tot așa și acești trei sfinți ierarhi iradiază pentru toate veacurile lumina strălucitoare a „Soarelui dreptății”, luminând cugetele și viețile credincioșilor.

Toți trei au trăit în veacul IV al erei creștine, „veacul de aur” al Bisericii. Toți trei au fost educați în spiritul dragostei desăvârșite față de Dumnezeu și față de semenii, mai întâi de mamele lor evlavioase. Emilia, Nona, Antuza sunt nume de mame creștine care vor fi pomenite cu venerație cât va fi lumea. Toți trei și-au făcut studiile la cele mai vestite școli ale vremii: în Cezareea, Atena, Antiohia sau Constantinopol, având ca dascăli pe cei mai vestiți profesori ai vremii.

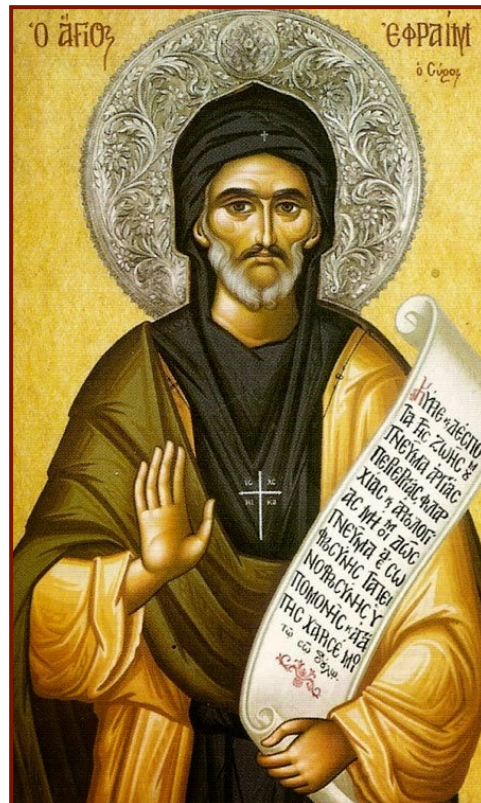
Sfântul Grigorie de Nazianz strălucește pe culmile cugetării creștine, **Sfântul Vasile** excellează în organizarea practică, ideală a vieții creștine, iar **Sfântul Ioan Gură de Aur** este neîntrecutul predicator al Evangheliei lui Hristos; toți vor lucra și vor rămâne împreună în tezaurul sfânt al Bisericii prin viața și operele lor. [...]

Acești mari ierarhi și teologi sunt pentru noi și **pilde de slujire preoțească**. Doi dintre ei, **Sfântul Grigorie** și **Sfântul Ioan Gură de Aur**, au făcut elogiul preoției creștine în opere neîntrecute până azi. Pentru ei preoția este o slujire și ține de ființa bisericii.

Pentru biserica dintotdeauna, **Sfinții Trei Ierarhi întruchiează idealul slujirii creștine a omului**. Căci îndreptându-și cugetarea teologică spre Dumnezeu cel transcendent, nevăzut, necuprins și neajuns, ei l-au vestit pe Dumnezeu Cel care s-a făcut prietenul, fratele, aproapele și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și prin ei au așezat teologia în slujba vieții și preoției în slujba oamenilor.

Cea mai aleasă cinstire pe care le-o putem aduce acestor mari luceferi ai Bisericii Ortodoxe este să ne străduim să urmăm **pilda lor**, dăruindu-ne toată ființa noastră slujirii lui Dumnezeu și semenilor noștri. Făcând așa vom împlini porunca Apostolului Pavel, care zice: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și le urmați credința” (Evrei 13, 17).

Pr. Ion CÂRCIULEANU
Sursa: Doxologia.ro

Sfântul zilei

Sfântul Efrem Sirul

Sfântul Efrem Șirul este un sfânt cuvios care s-a nevoit în nordul Mesopotamiei, în secolul al IV-lea. Născut în jurul anului 306, în localitatea Nisibe, și trecut la cele veșnice în data de 9 iunie 373, în localitatea Edessa, Cuviosul Efrem este pomenit de Biserică Ortodoxă în ziua de 28 ianuarie.

Din dragoste de Dumnezeu, sfântul sirian a compus și ne-a lăsat drept moștenire duhovnicească o serie de **imne teologice** și de **cuvinte înțelepte**; dintre toate lucrările scrise ale Sfântului Efrem, cea mai cunoscută rămâne însă rugăciunea care îi și poartă numele: **Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul**.

„Doamne și Stăpânul vieții mele,
duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânie și al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gândului smerit,
al rabdării și al dragostei, dăruiește-mi-l mie, slugii Tale!

Așa, Doamne, Împărate, dăruiește-mi că să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.”